

ga pomagal delati . . .“ In zopet se je smejal mali Matevžek tako dolgo, da je odnesel oče „hudega moža“ na pod, kjer naj čaka do prihodnjega dne.

Drugi dan po zajtrku sta ga pa nesla Matevžek in oče na polje. Postavila sta ga med njivo, kjer je raslo proso, in pa med ono, kjer je bila koruza. Ko je bil postavljen, sta se poskrila med koruzo in gledala, kaj bodo pač vrabci počeli. In res na veliko srečo naših obeh so se vsi vrabci zbal, niti eden se ni prikazal.

Nekaj časa se vrabci res, niso upali na polje, ampak le oddaleč so gledali na lepo Mastnakovo polje in pa na onega „hudega moža“, ki jim je pretil z veliko palico v roki. A ko so videli, da se ne gane s svojega mesta, da ničesar ne je, ničesar ne pije, se jim je zdelo sumljivo. Kaj, ko bi mu šli malce ponagajat, si misli starejši vrabec in zleti tja proti njemu. Ko ostali to zapazijo, zlete še oni in obkrožijo tamkaj na Mastnakovem polju „hudega moža“. Po natankem opazovanju se prepričajo, da ta mož vendar ni tako „hud“, kakor se kaže. In eden izmed hudobnih vrabcev je celo zapazil, da ima „hudi mož“ tudi nekaj zanj . . . Iz rokava desne roke mu je namreč štrlelo nekaj žitne slame, ki je pa imela še nekaj zrnja na sebi. In prekanjeni vrabec mu smukne v rokav ter se prav po domače nagosti ob „hudem možu“. A tudi ostali vrabci svojega bratca niso samo gledali! Spravili so se nad levo roko, nad glavo in celo nad noge . . . V nekoliko urah je viselo na mestu, kjer se je še pred kratkim ščepiril „hudi mož“, le še nekaj cunj, na tleh pa je ležala prazna slama . . . Tako so uničili vrabci umotvor Mastnakovega očeta in njegovega sinka Matežka . . . Od tega dneva pa so se vrabci ravno tako mastili na Mastnakovi njivi kakor poprej. —

Mastnakov oče in njegov sinko Matevžek pa ugibata in ugibata, kaj bi ukrenila, da bi pregnala vrabce . . .

Pastirček Anžek.

*Oblaček na nebu modrem
zadosti bratcev ima,
in sestric-meglic zadosti
na nebu z njim se igra.*

*In jagnje veselo na trati
med rožami živi,
saj čuva ovčica-mati
ga s skrbnimi očmi.*

*A v mene prišla je misel,
ko gledal sem v tihi večer:
Ti nimaš sestric ne bratcev,
in mamice ni nikjer!*

*O, prosí oblačka na nebu,
naj bratca ti enega da,
in grob naj mamico drago
za dneva ti vrne vsaj dva. —*

*Oblaček je previsoko,
in pota do njega ni,
ob vsakem večeru grob prosim,
pa tiho, tiho molči . . .*

Josip Vandot.